

те му се втурна запъхтян в шатрата.

- Господарю! Българите и куманите отново ни нападнаха и първата редица от нашата конница се спусна след тях.

Графът блъсна чашата си, хвърли ножа, с който режеше хляба и skoчи.

- Проклятие! И на самата Пасха тия ^{барбари} диваници не ни оставят на мира!

Той бързо надена шлема си, грабна щит и копие и излезе последван от ^{оръженци} двамата си верни ~~рицари~~ ^{през} през ~~прага~~ ^{раз} на шатрата, лицето му побледня. Като буйна река се ^{дига и} разливаше куманската конница по цялото широко поле. Със ^{страшни} викове те се нахвърлят върху първите редици на латините, които бяха излезли извън окопата си. С мъка вече рицарите отблъскваха безстрашните нападатели. Ярост и срам кипяха в жилите на граф дьо Блуа. Как може да се стои така със скръстени ръце пред врага? Биваше ли един рицар да пази живота си, а да загуби честта си? Не! Луи дьо Блуа не можеше да стои, когато врагът нападнаше хората му. С внезапно движение той смъкна ^{железния} стоманения наличник на шлема си. Повика да доведат коня му.

- Но императорът заповяда никой да не нануца окопата! - извика смаян рицарят му Ожие.

- Не е достойно за един рицар да гледа как врага го напада, а той стое и го гледа като страхливец. Не ще бъде угодно Богу, ако някога се каже, че Луи дьо Блуа е бягал от битка.

- Но господарю, нали чакахме дожа и граф Анри? Още не са пристигнали всички войски. Лудост е това!

- Оставете ме да се бия и умра! Един Блуа не се бои от честна смърт! Позорът е по-страшен! Ожие, вземи знамето ми! Жехан, вземи сабята ми! Нека херолдът съобщи на нашите, че тръгваме!

За миг тръбен звук огласи цялата околност и хората на Блуа се събраха около господаря си. Графът се метна на коня си.